

JUTURAMAAT

Nr. 30

„RAHVALEHE“ maksuta kaasanne.

10. märtsil 1932.

Sultani ori.

30

Louise Gerardi romaan.

Sils tuleb äge võitlus tema ning võõra tüdrukuga vahel. Nii kergesti ei lase ta rõõvida andult nymastatu südant!

Lebedas kõhuli kushetül, toetudes küünarnukkidele ning hoides lõuga mõlemas peopesas, silmitses arabia tüdruk ainiti oma vastast ning ootas.

Õhtu hakkas jõudma lõpu poole. Lambituli tuhmenes ja ei pragisenud enam. Kuid sultanit polnud ikka veel näha.

Järsku kostis meeleheitlikud karjed. Need lähtasid vilt-laaga haaremis rünni ning äratasid mõtisklust Pansy, kes vaatas kokkumull ringi. Need karjed olid tutavad. Summutatuina olid nad tunginud looj silmisse kallutatud kambri.

See on ainult Rayma. Oties Leonora ükskõiksest. „Tema langes iga õhtu hüsteerikasse, et sultan ei tule. Meie küskija pole käinud haaremis terveit kolm kuud. Me pole näinud teda sellest peale, kui ta läks viimasele röövkäigule. Rayma kardab, et keegi tüdruk on varastanud temalt sultani südame.“

Leonora vaikus ja silmitses teravamini uut orjatüdrukut.

„Kas see oled sina, mu õde?“ lõpetas ta uudishimulikult. „Kui nõnda, siis armastan ma sind.“

Kuid Pansy polnud vastata midagi.

Ta imestus sel hetkel, et Rayma võis karjuda sultani mitteilmumise puhul. Tema meelest meksa selteks põhjust sils, kui sultan tuleks.

20. peatükk.

Sultan istus oma lossi õuel terrassil ning mõttakles, nägu tõsine ja karm. Silmis metsik läige. Ent loodus näis vastupidine. Valkselt laskus hämaras, rahulikult loksum järv ja unistavalt sosisatas ned ootas vänges lõhnas.

Arstid Ammeb aga ei teinud rahu. Veel ealeski polnud saanud talie osaks

selline alandus. Mitte kunagi polnud keegi valelnud vastu tema õigustele. Mitte ilagi! Kuul utus tema elu inglise tüdruk.

Ja see oli lõõnud teda. Sultanit. Nagu oleks ta mõni ringilekslev teenija, kes sattunud talie teele ette.

Mõeldes sellele, tõmbus mehe taltsutamata hing nagu kokku.

Pansy oli teinud kogu oma elu kental, mida tahtis. See teetud raha oli sisetõõnand temasse vaateid, mis polnud õhegi naise kohased. Aga nüüd pidi ta tundma õppi. ma, et mitte tema poidud ainuvalitseja. Käesoleval puhul on sõnasõigus vaid sultanil.

Ukhe blond tüdruk oli nüüd haaremis. Ja sinna pidi ta ka jääma. Küllap see õhk mahendab tema kangekaelsust ja paneb alluruma küskija soovidele.

Puud õhkasid taunkesti. Täuleil kandis puhangu roosideõhna ja järvelt veidi niiskust.

„Bürleife, tutan jooisib nähe fah.“

119

Ent järgneval hetkel tajut sultani ililöödust, et nende vahel oli midagi muud, kui tüdrukü tühi jonn. Seal oli teatud kuristik tema oma viimase, mis ei laeknud endast üle saada. Tema oli tärganud teisi tundeid, mille tehtaja oli Pansy.

Rayma nägi, kuhu suudisid sultani pilgud. Et juhtida tema tähelepanu mujale, võttis ta tema käe ja surus selle vastu rinda.

„Kui ma sinu tulin, et oleud sul mingeid muud mõtteid peale minu,“ soostas ta.

Sultani ärkas mõtiskelust.

„Sa oled väga ilus, Rayma“, ütles ta piisut hajameelselt.

„Ja kas ma pole seda sinu enam?“ oli kärke küsimus.

Sultani kõneles nagu hellitatud lapsega, kes oli talle igav.

Rayma nihutas enese talle lähemale, kui näha rind surus vastu sultani põlve. Ent Casim Ammeb ei ligutanud end, ei väärinud ühegi pilguga tõmmakat üldust, vaid vaatas kogu aja Pansy.

Ta pidas endamat aru, kas viia Pansy välja siit ümbrusest ja kas haaremisielu näitab sellele kangekaelse tüdrukule, kui abitu ta on ning milline võim on sultani käes.

Leonora seiras oma kähkjat tusedat silmis häretu rõõm ning tigeud.

„Sina on inimene, kes ei talpa kunagi, kas neid tahetaks või mitte,“ tähendas ta, ega pöördunud avalikult kellegi poole.

Rayma heitis talle nurgise pilgu. Kuid Leonora naeris ainult selle üle.

„Kas sinu uus orjatuks võib ka tant-aida?“ küsis Rayma järsku.

„Ta tantsib väga kenasti,“ vastas sultani ükskõikselt.

„Kas otsesama hästi kui mina?“ küsis Rayma kadeldalt.

Casim Ammeb mõles mao väänlemiste armanevatele liigutustele, mida Rayma nimetas tantsimiseks.

„Tema tantsib hoopis teistsi kui sina.“

„Lase me tantsime mõlemad sinu ees, mis otsust, kumb meist on osavam.“

Aga sultani vaigides sellele kindlalt vastu.

„Uus orjatuks sai haavata, ja ta pole praegu veel küllalt tugev niisuguseks harjutamiseks.“

Rayma vajus mõtlesse, ja mõde enam ta mõtles, seda süngemaks muutus ilme.

„Kas sa röövid tema oma viimaseid sõjakäigul?“ küsis ta järsku.

„Jah, tema kuulub minu seegi hulka,“ ütles sultani maheda tooniga.

Rayma oli tükki äge vaid.

Ta mõstis panna karmesti kahela juurde kaks.

Sultani põlnud tõotnud oma jalga haaremist pärast viimast röövkäiku. Ja tolle noore tüdruku tõi ta odellid edekalt.

Sis ei tema see tüdruk, kes varustanud teid sultani sõdame. Kes oli hoidnud teda

osnal kähkide nende igavate püevade jook- sul. Toosama tüdruk, kes koostas seal näse kõrvad. Kes ei julgenud tulla ligemale. Keda sultani ihaldas, ent kelle juurde ta ei läinud.

Rayma heitis noolnarmasid pilke Pansy seiga.

Sis pöördus ta lähedal istuva teenija poole.

„Too see tüdruk minu juurde,“ ütles ta, osutades Pansy-le.

Naine tõusis, valmis täitma sultani lemmiku soovi.

Aga sultani andis käega märku istuda uuesti.

„Tema ei tule mitte kellegi teise, kui ainult minu kutsela,“ ütles ta lähedalt.

Moesis näoga nihutas Rayma ligemale.

„Kas mina ei või teda isegi kutsuda?“ küsis ta vahedajari.

„Haaremist kord on makser igasühe kohta.“

Sultani lükkas pisest kärsitult Rayma eemale. Sis tõusis ta ja läks Pansy poole.

Pansy oled heidmas põlmea meeletult.

Võib-olla tuli sultani tegema uut ettepanekut. Või mis veel hullum, ent väga tõenäosik, ta vões anda valju käsu.

Pansy tahtis saada koosku oma rõvija-ga. Tahtis peituda oma isa ees. Aga nõud, kus sultani siin, ei saanud ta sõnagi suust. Temalt armupalumine oleks matnud vist hinge.

„Noh, Pansy, kas olete mõus abellama minuga?“ küsis ta.

Pansy tegi, nagu ei näeks ega kuulaks ta teda.

„Kuulge,“ ütles sultani viivu pärast kähkiva tooniga, „kas mõistate kord, et minu käes on võim, ja et teie peate alistuma.“

Pansy mõstis seda liigagi hästi, ja tema oma abitus tegi ta otse pööraseks. Kuna tal põlnud muud reiva, kui keel, otsustas ta jätta sellega tühjalt. Ja ta andis hoobi le Bretoni kõige valusamale kohale.

„Inglannad ei abellu neegritega,“ ütles ta põlastavalt.

Need sõnad lööksid sügavasti Raouli unehesse hinge, ja seda enam, et need tübid armastatud tütarlapsel houhlt. Kuigi ta kahvatus selle ootamata haavamise puhul, teade oma õlvõimast talustas tema meelikut temperamenti.

„Teie võite vaadata abellumisele krudas tahate,“ vastas ta teeseldud rahuga. „Minule ei maksa teie usukombed midagi. Ma mõtlesin ainult, et teie okeistate neid.“

Tekkis hülake valikus.

Pansy pöördus pooleldi ümber, jättes sultani silmudeks ainult osa valgest kaast lähte väikest kõrva ning pool roosakas palot.

Ja sultani silmitses mid, tundes võru, et selline habras abitu oled võtnud endale pähe tõrnuks.

„Teie ei tohi mõelda ainult endale, seis-
tes nii kangakaelselt vastu minu soovidele,“
tähenidas ta lühikese aja pärast. „Ärge
unustage oma laa ning sõpra.“

Need sõnad pöörasid Pansy silmad tema
poole, mäeletu hirm aametiäsa algavusest.

Sultan pühkes naerma.

„Teie helde süda on andnud mulle mitu
piitsaohoopi, Pansy,“ ütles ta. „Aga ma
kannatan veel. Teie isaga ja teie sõprade-
ga ei saa juhtuma midagi järgneva nädala
jooksul. Ma annan teile veel aega mõtlemi-
seks. Aga ainult üks nädal. Mitte rohkem.
Sest minu kannatus on katkemas. Olen
kannatanud juba küllalt teie pärast.
Enam, kui võhaku kokkupuudmisest kunagi
varem. Ja vahepeal, mu väike piiga, mõel-
ge ning pidage meeles, et ma pole paran-
damatu kaabakas, nagu mõllete, sest vasta-
sel korral te poleks armastanud mind ku-
nagi.“

Ent just sel hetkel näis Pansyle, nagu
poleks kogu maailmas suuremat kaabakat
kui sultan Casim Ammeb.

22. peatükk.

Vaia järgneval hommikul, kui Pansy
olistas suure varjatud basseini, kollegi
hääle sundis tõstma teda kokkukuult pilgu.
Eni polnud keegi tulnud seegama teda pe-
semisele.

See oli pehme, kudrutav tige hääle, mis
ütles prantsuse keeles:

„Nüüd ma tean, mispärast sa tuled siin
alati vara. Mispärast sa ei suple kunagi
minu ega teiste tüdrukute seitses!“

Laiad marmorsteepid seisid Rayma ning
vastasid märgiselt oma võistlejat.

„Ma tulen vara, sest pole harjunud sup-
lema teiste ees“, vastas Pansy, lootes, et
teine mõistab ja eemaldub.

Kuid Rayma ei liikunud. Ta istus teepi
alumiisele astmele ja silmitses teravasti
peiduvat tüdrukut vees.

„Kas sultan on näinud neid arme?“ kü-
sis ta ja näitas põlastavalt sõrmega puna-
seid jooke ning laike Pansy reiel ja küljel.

Valge tüdruk punastas selle küsimuse
peale.

„Muidugi mitte,“ hüüdis ta kokkukuult.

„Kui sultan näis minu, seisan ma tema
ees ihualasti, ainult kättoks jooksed. Ja
ma seisin õnnelikuks, teades, et ma teha
kõlmetu. Meie sultan ei saali mingeid puu-
dusi naiste ihul,“ lõpetas Rayma rähul-
danult.

Pansyl polnud vähimatki taeget vaielda
sultani maitee üle. Ent pääseda jätkuvalt
kõnelusest, ujus ta basseini teise otsa ja
jõi sinna, kuni Rayma läinud.

(Järgneb.)

E. Düfe kriminaalromaan

30

Meli risti äsja

„Roh, teie teadate ju aakubi Eubwig Oeu-
tenfide jän jilma maatu — ja teie mõite teha
iin.“

„Kas Eubwig — on jüs jurnubi?“ Ta tä-
henes ristiale. „Eii!“ hüüdis ta. „See on
ju antitsoosari!“ Ja ta pöördus juhibeset lö-
mole.

„Maabale teie,“ ütles Garring. „Eilmit-
tege tema hoolikasti. Teie täendafite, ei olemat
teinud teha tol õigus, kui nägite istumas teha
jurnubi kirjutuslana teaga. Aga laud polnud
vaatamata ju teinud tõrjumole pöördumise nägu
oli marjaks. Nüüd aga peatfite tundma teema,
kaigi ta ei tanna enam tähelepanet.“

Wäribees tul laps, astus Hanna ristiale
weel lähemale ja tungimatus üle meelolefiole
ude. Juhibema läga lüftas ta jurnubi jure-
leitud laubalt. Eestl tui nähtuole maite,
punasel etn.

Nüüd pöördus Hanna eendefektifini poole.
Tema nägu oli heaõnne rilmama tahmatu tui
jurnubi, ja ehmatas lehtides ilimobes.

„Eubwig,“ hüüdis ta. „Eubwig — mõi te-
ma — jui teapand...“

„Ei. Mõite tege ei laanud teapand! Teie
õhiloand oli lee, lee luffud mõha, naib mitte
jaapani rüü, kui tõneleite antitsoosari ja-
langis. Teha tehas mit jübamerabandub.
Kuffubes ihi ja meeleleha maatu teapand õh-
jurnubi. Jo tee teikas haama ning lituatus
jurna.“

Hanna oli wapanud ristale teapand polmiti
ja nauftus tui.

„Eestl tui teie ja täntemafju maafite,“ üt-
les Garring. „Nüüd laundub te oma partub
Wigoma teapand...“

„Jätte ma itfi!“ nauftus waine.
Teapand wäribees Garring. Ja majas kuu-
lit ta jurefite teapand Rhoia teapandafite:

„Jie! Jie! Sa elab ju!“
Eestl, teha ta teapand jurnubi, oli John
Kojan.“

„Roh,“ ütles ta remalt, „las siete nüüd te-
hendand teapandafite!“

„Rima mõistefin laud ta teie, laud lee näis
mulle läga teapand.“

„Nüüd jurefite meenubid rilmama. Ma ei
teapand mingi jurefite, mispärast antitsoosari

